

Staden i fjärran

Jag ser på en stad i fjärran

Jag ser människor, tåg, djur, tråd, hus.

Jag ser barn som springer på gatorna.

Jag ser mig omkring.

Här är det öde och kallt. Tomt.

Ingen finns här, alla är borta.

Bara jag kvar.

De lämnade mig här.

Jag var aldrig, värt något.

Jag var en syndabock, om något hade hänt, kunde man skylla på mig.

Alla struntade fullständigt i mina känslor, och nu är de borta.

De flydde från mig, skylde fullständigt på mig att barnen insjuknat och alla olyckorna.

Som sagt.

Bara jag kvar.

Jag ser på staden igen, nickar för mig själv och börjar min vandring.

Mot staden i fjärran.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Reflex med Poeter.se id #27248 innehar upphovsrätten